

ნიჭიანჭური საქართველო

ლიტერატურული საქართველო * LITERATURULI SAQARTVELO * ЛИТЕРАТУРУЛИ САКАРТВЕЛО

26 აპრილი 2024წ. №6 (4084) გამომცემის 93-ე წელი ფასი ფასი 2 ლარი

მელა ზაალიშვილი

ხანდაზმული ქალის ლექსები

ნიკოცხლის წყურვილი

დრო დგება, როცა მოექცევი მცირე სივრცეში, ოთხი კედელი ნახატებით გესაუბრება, თითქოს კალამი იღვენებდა ულონო ხელში და შენს სულს ბინდი დაეუფლება, დრო იწურება...
გონება კი ყოველ წუთს ითვლის, შემოგესევა ფიქრების და სიტყვათა წყება და გასურს, რომ ის თქვა, რაც ძვირფასი იქნება სხვისთვის, და წუთისოფლის სატანჯველი დაავიწყდება. დაბინდულ მზერით ისევ ვხედავ ჩემს მცირე ოთახს, გარდასულ დღეებს მაგონებენ ძველი ნიგნები, განთიადისას ჩემი გული იმედით შფოთავს, რომ კიდევ ერთხელ მზის ამოსვლის მოწმე ვიქნები.

▶▶ დასასრული 89-10 გვ.

ლიმიტრი შველიძე კონფრონტაცია და კონსოლიდაცია

1918 წლის 26 მაისიდან დღემდე

ჩვენ წინ ორი აქტი დევს. პირველი უშუალოდ 1918 წლის 26 მაისსაა მიღებული ეროვნული საბჭოს მიერ და „საქართველოს დამოუკიდებლობის აქტის“ სახელითაა ცნობილი. იგი იწყება სიტყვებით: „ამიერიდან საქართველოს ხალხი სუვერენულ უფლებათა მატარებელია და საქართველო სრულუფლებოვანი დამოუკიდებელი სახელმწიფოა“.

მეორე დოკუმენტია „საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენის აქტი“, რომელიც 1991 წლის 9 აპრილსაა დეკლარირებული. მასში ვკითხულობთ: 1990 წლის 28 ოქტომბერს მრავალპარტიული, დემოკრატიული გზით არჩეული საქართველოს რესპუბლიკის უზენაესი საბჭო, ეყრდნობა რა 1991 წლის 31 მარტის რეფერენდუმით გამოხატულ საქართველოს მოსახლეობის ერთსულოვან ნებას, ადგენს და საქვეყნოდ აცხადებს საქართველოს სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის აღდგენას საქართველოს დამოუკიდებლობის 1918 წლის 26 მაისის აქტის საფუძველზე“.

ორ დოკუმენტს შორის ის ძირითადი განსხვავებაა, რომ მეორე – „აღდგენის აქტი“ პირველი – „დამოუკიდებლობის აქტისაგან“ გამომდინარეობს და მისი სამართალმემკვიდრეა, მაგრამ ორივე მათგანის ფუძემდებლური პრინციპი აკავშირებს – სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა.

ცხადია, ეს იმას ნიშნავდა, რომ ორივე ხელისუფლებას, რომელიც 1918 და 1991 წლებში მოვიდნენ სახელმწიფოს სათავეში – თავიანთი მოქმედების დროს, ფუნქციონირების ნებისმიერ სფეროში – ეს იქნებოდა საგარეო თუ საშინაო პოლიტიკა, მეურნეობა, მრეწველობა, კულტურა, სოციალური თუ სხვა დარგი, წამყვანი თემა, უპირველესი მიზანი და ღირებულება უნდა ყოფილიყო სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობის პრინციპი, მისი დაცვა. იყო თუ არა შესაბამისად, ჩვენი ისტორიის ამ ორ ეპიზოდში ქართული

საზოგადოებრივი მზად, ერთობლივი ძალით დაეცვათ საკუთარი სახელმწიფოებრივი დამოუკიდებლობა.

იყო თუ არა დამოუკიდებლობის პრინციპი ქართველი საზოგადოებისა და მოსახლეობის გამაერთიანებელი და მაკონსოლიდირებელი იდეა. შევეცადოთ და გავცეთ პასუხი ამ კითხვას, სამი პერიოდის განმავლობაში: პირველი რესპუბლიკის დროს, საბჭოთა პერიოდში და თანამედროვე ეტაპზე.

პირველი რესპუბლიკის დრო

1921 წლის 28 თებერვალს ქუთაისში გაიმართა საქართველოს დამფუძნებელი კრების რიგგარეშე და საერთოდ ბოლოსწინა სხდომა. უკვე გარბოდნენ, იხიზნებოდნენ პირველი რესპუბლიკის მესვეურები, უცხო, არაპროპორციულად ძლიერი დამპყრობლის მიერ დამარცხებულები. ამ სხდომაზე, საქართველოს საკანონმდებლო ორგანოს თავმჯდომარემ კარლო ჩხეიძემ განაცხადა: „ჩვენი მომავალი თაობანიც, მომავალი ისტორიკოსები ბევრჯერ შეეკითხებიან თავის თავს, თუ სად იყო ქართველ ხალხში იმდენი ცხოველმყოფელი ძალა, რომელმაც ამდენი საქმე გააკეთებინა“.

მართლაც ბევრი რამ გააკეთა ხალხმაც, ხელისუფლებამაც და საერთოდ –

პოლიტიკურმა კლასმაც. პირველ რიგში, საქართველოს ეროვნულმა საბჭომ ნათლად, პროფესიონალურად და ფილიგრანული სიზუსტით ჩამოაყალიბა, სულ ექვსიოდე პუნქტში, ის ფუძემდებლური პრინციპები, რომლებსაც ის განახორციელებდა ხელისუფლებაში მოსვლის შემდეგ. ეს ექვსი პუნქტი იყო (მოკლედ): 1. დამოუკიდებლობა, 2. დემოკრატია, 3. ნეიტრალიტეტი მიმდინარე მსოფლიო ომში, 4. კეთილმეზობლობა ახლო და სხვა სახელმწიფოებთან, 5. მოსახლეობის სამოქალაქო და პოლიტიკური უფლებები, 6. ეროვნული უმცირესობების თავისუფალი განვითარების უზრუნველყოფა. მეშვიდე პუნქტი მთავრობის პასუხისმგებლობას ეხებოდა საკანონმდებლო ორგანოს წინაშე.

რაც შეიძლება გაკეთებულიყო არასრული სამი წლის განმავლობაში, საქართველოს ხელისუფლებამ მაქსიმალურად სცადა განეხორციელებინა. კერძოდ.

ქართულმა სოციალ-დემოკრატამ, რომელიც მანამდე, 20-25 წლის განმავლობაში იბრძოდა, სამწუხაროდ, ეროვნული სახელმწიფოებრიობის აღდგენის წინააღმდეგ; სოციალ-დემოკრატები, რომლების ებრძოდნენ ეროვნული მიმართულების პოლიტი-

▶▶ დასასრული 89-2 გვ.

<p>ავტორი და პარსონაჟები</p> <p>მ. სვალაქია - გ. გოგოლაშვილი</p> <p>83. 3</p>	<p>ჩვენ ვინყავთ ვრანას</p> <p>ქეთევან შველიძის ლექსები</p> <p>83. 7</p>	<p>კურალას ნაკვალავი</p> <p>ნუტსუ ბაგნიჩიშვილის ნოველები</p> <p>83. 8-9</p>	<p>იზა ჯაჭვიაძის ბახსენება</p> <p>ქეთევან დოლიძე</p> <p>83. 12</p>	<p>ავტობიოგრაფიები ცინიდან</p> <p>სოფიო კირთავა</p> <p>83. 14</p>
--	--	--	---	--

კეთევან ბენბელია

ვწერ და მგონია, ნავში ვზივარ, ვტორტმანებ, რადგან გარშემო ზღვაა, ქრიზოლითის დარი – მომწვანო, ეს ელფერი აქვს ზევით ზეცას, თავზე რომ მადგას... რატომ მიწყრები მოჭუტული თვალით, მოძღვარო?!

ვზიდე, რაც შევძელ, არ მივანდე გული ნებასა, მდევნიდნენ, მაგრამ გადავხედე ზევიდან მიწას, „ოდესცა უკმევს დიაკონი სახარებასა“, რა წავანერო, რომ მოგვედები, ჩემს გულის ფიცარს?

ცეკვაავდა გუშინ ქერუბიმი უსიერ ტყეში... იმზირებოდა ჭოგრიტიდან ერთი ავსული, მუხას კუზივით ამოზრდოდა მიწიდან ფესვი, იფერფლებოდა სიყვარული, ცამდე ასული.

ვწერ და მგონია, ეს ტალღები მაკრავს გარშემო, ნაპირზე ზოგჯერ ხავსი მხვდება, ხანაც – ფიქალი, ვინ მიკარნახებს, ეს ცრემლები ვისთვის არსებობს?! რატომ იზრდება გულში დარდი – მძიმე გრიგალი?

აი, ვიძინებ და სიზმრებსაც მწვანე ფერი აქვთ, ქრება ლაშქარი ღვარძლიანთა, როგორც კოცონი და მოცეკვავე ქერუბიმიდან ისევ მღერიან... არ ჰყოფნის ავსულს არც უანგბადი და არც ოზონი!

ვინ მიკარნახებს ეს ცრემლები რისთვის არსებობს?!

ამაოდ ვეძებთ, სიკეთის გამო, დაუსრულებლად ვინმე მადლიერს; განა არ ვიცი, ამ აბდაუბდით, გაურკვეველობით რომ დაგაბნიე?!

განა არ ვიცი, როგორ მელოდი? იმოგზაურე ფიქრით, ოცნებით, ასე ცხოვრობდნენ ზოგჯერ, ძვირფასო, მივიწყებული ძველი მგოსნები!

ლომეზბე

ლომეზზე ვდგავარ, მზისფერ ლომეზზე, მიმაგლეკებენ ფაფარაშლილინი და დედამიწაც ამ სისწრაფეში ბრუნავს და ბრუნავს ცოდვის ვაშლივით. ხომ არ გგონია, ჩერდება წამი, კაენს და აბელს თავისი უჭირთ, გადარეული, ზოგჯერ შემოილი, ხან ცარიელი, ხან სავსე კუჭით. კაცობრიობა ტირის და მოთქვამს, მანებლობს, ცრუობს, აბეზღებს, იბრძვის... ხან წმინდანია მისაბაძი და ხან მოხდენილი „დიაცი სიძვის“... კაცობრიობა ტირის და მოთქვამს, ხანდახან მაინც გმირებს ადიდებს, ზოგჯერ დიდია ჩვენი სამყარო, ზოგჯერ ციდა და მოჰგავს სათითეს... თან, გააჩნია, საიდან უმზერ, ანდა, საერთოდ, ფიქრად რა გიდევის?! ლომეზზე ვდგავარ, მზისფერ ლომეზზე, მიმაგლეკებენ თავის ჭკუაზე,

ვილიმი, ვტირი, მძულს, მიყვარს, ვშრომობ, ვაშენებ, ვამსხვრევ... არ ვარ უარზე... ხან სადედოფლო სუფრა ბუღვრილებს, ხან ვყაბულდები პურის ყუაზე... ასე იყო და ასე იქნება: აქეთ – მხედრები, იქით – ჩარჩები, ჰოდა, ცხოვრებაც განა რამეა, არც მოკვდები და არც გადარჩები.

თებერვლის მოვონება

როცა შინ მხრებით თოვლი შემოგაქვს, მერე ქუდს იხდი, ლამაზად ნაქსოვს, დავცქერი ხოლმე წითელ ჩემოდანს და ფლორენციის ქუჩები მახსოვს.

სახლობდა ქარი ყოველ კუთხესთან, აფრილებდა უსუსურ ფანტელს და „უფიცის“ წინ, დიად მუზებთან, მეც გაყინული ყვავილი დავდე.

ოპის თბილისში

ვუძღვნი სალომე ნიკოლეიშვილს

ლამის თბილისის ფერად ნათურებს და ჩაუმქრალი ფერების სხივებს ჩვენ ავედევნეთ ჩემი მანქანით, მსუბუქი გახდა, რაც იყო მძიმე... მთვარე ერთგულად დამზერდა ქალაქს, რომელიც დღისით მხეცივით ღრინავს და მხოლოდ ღამით მშვიდდება, თითქოს, იქცევა კაცის და ჩიტის ბინად... ამ სიმშვიდეში გინდება ფიქრი, მეგობარი და ფინჯანი ყავა... ვიაროთ ასე ძვირფას ქუჩებში და მერე ღამეც ტაატით გავა... ჩვენ მოვიგონეთ მზე და წარსული, ვყვებოდით ძველ და ახალ არაკებს: გვტკიოდა ეს ცა, მიწა და ხალხი, მივედ-მოვედეთ სოფლებს, ქალაქებს; სინამდვილეში, ჩვენ სიყვარულზე და ოცნებაზე ვილაპარაკეთ. ეს ღამე ჩემთვის ერთი ლექსია, ერთი ვარსკვლავი, ერთი სიზმარი, რაც ძვირფასია, მალე მთავრდება, დიდხანს რა რჩება, აბა მითხარი?! ღამის თბილისის ფერად ნათურებს, მწვანე რეკლამებს და მთვარის სხივებს, მე ავედევნე თქვენთან ერთად და მსუბუქი გახდა, რაც იყო მძიმე.

სსურვილო მამებს

მარტყოფს, იყალთოს, ალავერდს, ნეკრესს, ხირსასაც... ალბათ, თქვენი ვალი აქვთ; ასურელებო, სანთლის სხივის ქვეშ, ვთბები, როდესაც მცივა ძალიან და ვდგები ლოცვად ერთი ცოდვილი, რომელიც თითქოს ვენამე გრძნობით, როგორ მაოცებს ის სასწაული, რაც მოახდინეთ ღვანლით და ძმობით! მოვდივარ მარტყოფს, იყალთოს, ნეკრესს... ზეცაო! ზედ ხომ დამეხურები? უნდა დავკოცნო მათი გზები და გზებზე – სიკეთის ნაფეხურები.

მეცების ცაძროთს... აიჯანბი...

გარდაცვლილ მეგობარს

მაჟორულ ვალსებს უკრავდა თქემი, ჩანდა მეტეხი წვიმაში ნაზად, ჭირში და ლხინში, ქარში და მზეში, არ დავამეთ იგი, არაფრის ფასად.

ვისხედით ასე, ძალიან წვიმდა, უკვე ვიჯერეთ გული ტირილით, ანმყო რალაცას გვპირდება ციდან, ამ დღეს კი გვართმევს მტკვარი ტივივით.

რაც კი ვიყავით, ისა ვართ ისევ, ტაძარში სუნთქავს ჩვენივე ჯიში,

სსოვნას შერჩება, რასაც აქ ვისმენ, ორი სასმისი, შენ და ეს „ტივი“.

ფოთლები ჰგავდნენ ნაგვემს და ნაცემს, არ მცივა ახლა, არადა ცივა... თეთრ აივანზე ვისხედით ასე, მაჟორულ ვალსებს უკრავდა წვიმა.

ჰამლეტის თქროით...

შექსპირმაც „გასწირა“ ქვეყანა, უღვთოდ და უმეფოდ „დაადგო“, შენც ყველა ჰამლეტი მოგიკლეს, ჩემო საყვარელო ქალაქო. იმსხვრევა აზრი და ზნეობა, კლონები იწყებენ ბოდილს, ჩიპებში ჩასმული სიმართლე, ნამდვილი ღირსება როდია! შექსპირმაც „გასწირა“ ქვეყანა, ჩემო საყვარელო ალაგო! აქ ყველა ჰამლეტი მოკვდება, თუ არ იაზროვნე ქალაქო!!!

გაცდაფრენა

გადაფრენა დაიწყო ფრინველების აქედან, შემოდგომამ ჭრელ-ჭრელი მოიხვია ფარჩები, თუ ექვს დღეში შეიქმნა დიდებული პლანეტა, როგორ არ დავიფიცო, ეს მიწა და გამჩენი?! აცივდება თანდათან, შენ კი ზიხარ ხის ტოტზე, ნუთუ ისე დაბერდი, ვერსად ვერ გაფრინდები?!... ჰოდა, ახალგაზრდობა ცის სილურჯე როდია? შენც გინახავს, მგონია, ქარები და ბინდები. ეთხოვები გულისსწორს, ის კი ღამობს გაფრენას... მოდი, კარებს გაგიღებ, უნდა გამოგაზამთრო, ამას ჰქვია სიკეთე, გულს რომ გამოგინვდიან, ვერაფერი გაგყინავს, ფიფქი აღარ დაგათოვს. გადაფრენა დაიწყო ფრინველების აქედან, შემოდგომამ ჭრელ-ჭრელი მოიხვია ფარჩები, თუ ექვს დღეში შეიქმნა საოცარი სამყარო, როგორ არ დავიფიცო ეს ზეცა და გამჩენი?!

აი, დაგკარგე, შენც დაგკარგე საუბედუროდ, ეს შორით კრთობის ლურჯი ალი მაინც განელდა, ამ სიცივეში, უთავბოლო ყოფის ზმანებამ ჩვენი შეხვედრაც მიაცილა ბოლო „კარებთან“. გულის ტკივილი ვერ აბრუნებს დაკარგულ სივრცეს და ვეღარც ძალა, მადლიანი დიდი ლომისის, ჩემთვის ვარ, მრავალ საუნჯეთა დანაკარგს ვივსებ, ვით სპარსელთაგან დანგრეული აკროპოლისი.

რომში... ჰიფეს წინ

საოცრებაა, აბა რა არის? იისფერი ცის დიდი ქალაქო! მოკვდავმა შექმნას უკვდავი ძეგლი და ქვები ვნებით ალაპარაკოს?!

ჩვენ ვინაობით ფრინავს

მე ვინცებ სუნთქვას ნახანძრალი მეორედ, თითქოს, ვინცებ ფრენასაც კლდის ქიმიდან, ისევ თავიდან, კიდევ შემომრჩა ოცნებები, ეჭვი და სითბო, ციხე-სიმაგრეს ავაშენებ ნასახლარიდან.

გამთენიანა, სხივი არღვევს ღამის ნარჩენებს და ღმერთი აცმევს ზეცას მზისფერს, ცისფერს და წყლისფერს, მდინარის სარკის მცირე ტალღა ნიშანს მაჩვენებს, რომ ვილაც ისევ გვეჩხუბება და მაინც გვისმენს.

გული ათასჯერ ვერ გატყდება, ერთხელ იმსხვრევა, ამ ცხოვრებაშიც რჩება, ალბათ, ერთი თარიღი, არ შეგაშინოს სიცივის და სეტყვის ისრებმა, უმთავრესია, ვერ გაგხადონ სულით ღარიბი.

ჩვენ ვინცებთ ფრენას მწვერვალიდან მეასედ, თითქოს, თვალახვეულები, გულგამსკდარნი, ფრთების გარეშე და მაინც, ასე დაჩაგრულო სამშობლოვ ჩემო, არა მგონია, სხვებზე ადრე დაბლა დავემვით!

მედა ზაალიშვილი

ჩამოჭკნენ ვარდის ნაზი ფურცლები, ტოტებს მარტოდენ ეკლები შერჩათ, მწარედ მჩხვლეტავი, ნირშეუცვლელი, სილამაზე კი წაიღო ზეცამ.

მშვიდობით! იდუმალ მხარეს მივემგზავრები; მხოლოდ მე მესმის უცნაური რეკვა ზარების! უკვე ბინდია... მე ლანდებს ვხედავ, თავდახრილნი რომ ჩუმად მიდიან. გემშვიდობებით, მივდივარ მარტო, უგზოუკვლოდ და უმისამართოდ!

უცნაური დარია, სულ არა ჰგავს მარტის თვეს, არც წვიმს და არც ქარია, ცაც ღრუბლებმა განტვირთეს, თუმცა ეს დიდხანს არ გასტანს, მარტი ხომ გიჟმაჟია,

ავდრის შიშით ჩიტები ხის ტოტებზე არ ზიან. მარტია... და მარტო ვარ, ირგვლივ ხალხი ტრიალებს. თითქოს შემომეხვია ძველი სევდის მანტია, უცნაური დარია მშრალი, გრილი მარტია. ვიცი, მალე ავდარი დამავინწყებს მზიან დარს, უქარო დღე მაგონებს ქარიშხალის სანინდარს. მარტია და მარტო ვარ... ირგვლივ ხალხი ირევა, მე კი თითქოს განგებამ ბედთან მარტო დამტოვა.

ულმობელია აპრილის თვე (ტ. ს. ელიოტი) თქვი, რას აპირებ, მოდის აპრილი, დატრიალდება ჰაერში სითბო, მე კი ვერ ვიგრძნობ, რადგან ჩემს გულში ზამთრის სიცივე ჩასახლდა თითქოს. თქვი, რას აპირებ?! ნუთუ არ მოხვალ, არ შეასრულებ შენს დანაპირებს?! ჩემ ირგვლივ რად დუმს მთელი მიდამო? ნუთუ აპრილი ულმობელია და ჩვენი გაყრა სურს სამუდამოდ?

შორიდან მესმის მერცხლის გალობა, მესმის შრიალი შორულ ხეთა, ამ ხმების აღქმა არის წყალობა, გონების თვალთ ვერ კიდე ვხედავ! შემოდგომისას ხილი მნიფდება,

თუმცა ხის ტოტებს აკლდებათ ძალა, ფოთოლი ჭკნება და იფიტება, მზე თავის სხივებს ღრუბლებით ფარავს. შემოდგომისას ცა იცრემლება, ჩუმი ჩურჩული ცივი ქარების, განგებას შევთხოვ, რომ მომცეს ნება, წელსაც შევალ ზამთრის კარები.

მოდი, მიაბე, რა ხდება ირგვლივ, რას გაიმბობენ ქარში ხეები, თქვი, ვინ გიმზადებს ყვავილთა გვირგვინს, დროსგან დაკოჟრილ, მჭკნარი ხელებით. აჩრდილებს ვხედავ ჩემს სარკმლის მიღმა, შორიდან ისმის ყვავის ჩხავილი, თითქოს ემდურის საკუთარ იღბალს, ეცოტავება სამასი წელი. დაბინდულ თვალებს მივაპყრობ მთვარეს, მოფარფარდება სიბნელე ღამის, ვიგრძნობ, ვარსკვლავი როგორ ეღვარება, და სხივს ვით აფენს ღამეულ არეს.

ღლით მზეს მივაპყრობ დაბინდულ თვალს, გული შეიგრძნობს მის სივარვარეს! მაშინ შევიგრძნობ სიცოცხლის სიტკბოს და წამით ბავშვად ვიქცევი თითქოს.

მზეო, მაჩუქე ბოლო სხივი, მთის მიღმა რომ ღვივის, მე კი გაჩუქებ ვარდების და იების ღიმის. გულში ჩავიკრავ იმ ბოლო სხივს, ვით ბოლო სულთქმას, სიტყვებს შეგნირავ, რაც ჩემს ბავს არასდროს უთქვამს.

ბიორბი დუნდუა

„თითქმის ნახევარი საუკუნეა, ამ პლანეტაზე ვცხოვრობ. ვარ მხატვარი. თბილისში დაიბადე. ორ ათწლეულზე მეტი გერმანიაში - ჰამბურგსა და ბერლინში გავატარე. მაგრამ თბილისი იყო ის ადგილი, სადაც ყოველთვის ვბრუნდებოდი და ურომლისოდაც ვერ ვიცხოვრე; ქალაქი - განცდებით, სიყვარულითა და სევდით სავსე. 2023 წლის გაზაფხულზე, თბილისში, ჩემი სახელოსნო დაინვა. ნამუშევრების უდიდესი ნაწილი განადგურდა. მეც შევიცვალე. თითქოს გაქრა ზღვარი განვლილსა და ამჟამინდელს შორის. წერა დავიწყე. ეს ლექსები ნაზავია წარსულისა და აწმყოსი, მოკლედ მოყოლილი გრძელი ამბებისა - იმისა, რაც აქ თუ სხვა ცხოვრებაში თავს გადამხდენია.“

ჯამელი მოვილი

რაც გამოვედი, აქამდე მოვედი ჩემი სიმძიმით თუ სიმსუბუქით შენი ბრალია, შენ დაინახე ჩემი ქცევის ყველა ანომალია.

შენ დამიცავი მე განსაცდელისგან შენ დამიცავი მე მობეზრებისგან შენ დამიცავი მე სიყალბისგან შენ დამიცავი მე გულგრილობისგან შენ დამიცავი მე სიბნელისგან შენ დამიცავი მე შურისგან შენ დამიცავი მე სიძუნწისგან შენ დამიცავი მე მარტობისგან შენ დამიცავი მე ყველა ავისგან.

თავი არ დაზოგე არცერთ ახირებულ ჩემს ყიალში და გამომეყვი ქვეყნის დაუსაბამო დასალიერს,

გადაზნეილ სულთა ალიაქოთში. ვინ იცის, კიდე რამდენი რამისგან უნდა დამიცვა, ჩემო სიყვარულო.

ნარცისო დედა

მე შემეშინდა შენი რომ დავიბადე შენი მოშიში გავხდი სამშობიაროშივე არ მიმიკარე მკერდს არ მიმაკარე ზიზლით მიყურე უსუსურ არსებას რომელსაც შენი სურვილების შესრულება არ შეეძლო მტკიცედ უარმყავი ნარცისო დედა

მას შემდეგ ვცდილობ თავი მოგანონო შეგაყვარო მღუმარებით მორჩილებით შენი სურვილების უპირობო შესრულებით ოლონდ შენ გაამო შენ გაგახარო შენ ძალადობ ჩემზე სულიერად ემოციურად ნარცისო დედა

შენ აუფასურებ ყველა ჩემს გრძნობას შენ ხედავ ყველა ჩემს ნაკლს არ იმჩნევ ჩემს სურვილებს გინდა რომ ჩემი ფიქრიც და განცდაც შენ გეკუთვნოდეს შენ ანგრევ ჩემს ცხოვრებას ნაწილებად შლი ნარცისო დედა

მე ეს ვიცი არ ვიმჩნევ შენ მირჩევ ყველაფერს ვინ უნდა მიყვარდეს

ვის ვემეგობრო რამდენი შვილი მყავდეს რა საქმე მქონდეს. ვისთან ვინვე და ვისთან ვიდგე საკურთხეველთან შენ მე წამართვი სიყვარული ნარცისო დედა

მე ამის თქმას ვერ გაგიბედავ ვერასოდეს რომ შენ მოკვალე მე როგორც ქალი შენ დამაყენე მუხლებზე როცა მიყვარდა ის ვინც შენ არ გიყვარდა დამაყენე ხატების წინ და მაფიცე გამაწივინე მათქმევინე უარი ჩემს სიყვარულზე ნარცისო დედა

მე გავემიჯნე ამ სიყვარულს შემეშინდა ამ ფიცის ძალის მისი გატყვევის შენ მეგობარ მამაობთან ვიარე ჩემად შენ შეუმჩნეველად შესანანებლად ამ ცოდვის შენ ცოდვა რომ უწოდე ჩემს სიყვარულს. მინდა მყვარებოდა ის ვინც შენ არ გიყვარდა ნარცისო დედა

მამაობი მიყურებდნენ ისმენდნენ ამბავს და მარიგებდნენ რად გინდა შვილო ის სიყვარული რომელსაც დედის კურთხევა არ ახლავს მეშინოდა შენი რისხვის ღმერთის რისხვის ამ ფიცი გატყვევის ნარცისო დედა

გავემიჯნე მე ჩემს სიყვარულს ვიყავი უბედური შენ უსაზღვროდ ბედნიერი მივიღე შენი ყველა სურვილი ღმერთის სურვილად ჩავთვალე და დაგნებდი ნარცისო დედა

ცხოვრება რომ გავიდა მივხვდი ის უნდა მიყვარდეს ვინც შენ არ გიყვარდა და გილალატე შენს ნაძალადეგ ფიცს ვულალატე აღარ ვიქნები სუსტი მუხლებგადაყვლეფილი ცრუ ფიცით შებყრობილი შენს კერპებს მინდობილი ნარცისო დედა

და მინდა შენმა უარყოფილმა შვილმა გითხრას მაინც მაპატიე რომ ვერ გამოვეცი შენს მოსაწონ შვილად მისაღებ შვილად რომ მიყვარდა ის ვინც შენ არ გიყვარდა მთელი ცხოვრება, მაპატიე, რომ გილალატე ვიცი, ღმერთს ვულალატე ნარცისო დედა

გავიდა

მე რა არ მომწონს შენში, ან შენ რა არ მოგწონს ჩემში, მე რა არ მიყვარს შენში, ან შენ რა არ მიყვარს ჩემში, მე რა არ მინდა იყოს, ან შენ რა სიკეთეს ელი, გამოსაცნობად ამის, გავიდა ასი წელი.

